

SBORNÍK FANTASTICKÝCH VÁNOČNÍCH POVÍDEK

Krev monštra a cukroví

JIŘÍ PAVLOVSKÝ, ONDŘEJ NEFF,
ŠTĚPÁN KOPŘIVA, PETR HETEŠA,
VILMA KADLEČKOVÁ, PETR STANČÍK,
PATRIK BANGA, JAN KOTOUČ A DALŠÍ

SBORNÍK FANTASTICKÝCH VÁNOČNÍCH POVÍDEK

**Krev
monštra
a cukroví**

Michaela Merglová,
Petr Brožovský (eds.)

FANTASTICKÁ
EPOCHA

© Patrik Banga c/o DILIA, Petr Brožovský, Marie Domská,
Pavel Fritz, Zuzana Hartmanová, Petr Heteša, Vilma Kadlečková,
Štěpán Kopřiva, Filip Koryta, Jan Kotouč, Vilém Koubek,
Lucie Lukačovičová, Michaela Merglová, Ondřej Neff, Jiří Pavlovský,
Martin Paytok, Petr Stančík, Dalibor Vácha, Lukáš Vavrečka, 2023
Cover illustrations © Daniel Bennett, Sapann-Design / Freepik, 2023
Cover art © Lukáš Tuma, 2023
Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0155-8 (print)

ISBN 978-80-278-1259-2 (ePub)

ISBN 978-80-278-1260-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1261-5 (pdf)

*Pro Martina a Toničku
(abychom nemuseli kupovat dárky).
Míša a Petr*

SLOVO ÚVODEM

ROLNÍČKY, ROLNÍČKY, KÝ ZMETEK VÁM DAL HLAS...

Vánoce. Stačí to slůvko jen vyslovit a snad každému se rázem vybaví chvíle klidu, pohody a radostného očekávání u nazdobeného stromečku, pod nímž se skví pěkně zabalené a naaranžované dárky. V těsném závěsu následuje představa opulentní hostiny, obvykle v hlavní roli s bramborovým salátem, kaprem na tisíc a jeden způsobů, doplněným pro jistotu řízkem, to vše hudebně podbarvené zpěvem koled i písní Karla Gotta, a samozřejmě nesmí chybět ani televizní pohádka. Prostě ideální svátky, na které se ještě po letech vzpomíná se slzou v oku a zasněným úsměvem na tváři.

Ovšem tento způsob Vánoc je oním mytickým ideálem, jehož je možné dosáhnout právě až po letech, v době, kdy jsou všechny špatné vzpomínky uzamčené do nejhlubších komnat naší paměti, zatímco ty dobré stojí na piedestalu a jsou s láskou opečovávány do brilantového lesku. To ovšem neznamená, že se na svátky nedá pohlížet opačným způsobem. Třeba jako na každoročně se opakující prokletí začínající už na začátku října mediální masáží postaviček v červených kabátcích a čepičkách se slušivými bambulkami, co nabízejí to nejlepší zboží a nejkvalitnějších služby, přes infarktové stavy při vymýšlení a shánění těch nejkusnějších dárků, uklízení a cídění obydlí do naprostého vyčerpání, mokře krvavou kaprogenocidu, skokové navýšení počtu požárů či zvýšenou míru stresu při přípravě svátečního menu

až po zdravotní potíže spojené nejen s kostmi vzpříčenými v krku a žlučnickovými záchvaty, ale třeba i s psychickými traumaty projevujícími se až po dlouhých letech sublimace, kdy v dětství neuspokojená touha po určité hračce může být spouštěčem ústícím v řádění masového vraha. Prostě hororová story, která by nadchla každého autora žánrových příběhů.

Realita je jako obvykle někde uprostřed, ovšem její hledání zřejmě nebude důvodem, proč jste otevřeli tuto knihu. Pokud jste to však udělali v čase předvánočním proto, abyste se uklidnili po nějakém tom extrémně stresujícím zážitku spojeném se svátečními povinnostmi, případně dokonce hodláte četbou načerpat trochu klidu, dobré pohody a naděje do budoucna, zřejmě budete zklamáni. Tato předmluva je jedním z mála pozitivních textů v celé antologii a dál to bude už jenom horší. Musíte prostě pochopit, že Vánoce jako literární téma jsou pro spisovatele fantastiky příliš lákavým soustem, než aby si ho nějak neupravili podle svých často velice neortodoxních, bizarních či přímo zvrácených představ. A přiznejme si, příběh, kde vše funguje bez problémů a konfliktů, aby to nakonec skončilo jedním velkým happyendem, by asi každého z nás, až na pravověrné masochisty, unudil k smrti.

Naštěstí Vánoce nabízejí spoustu nejrůznějších kontrastů, sporů a třecích ploch. Už jen onen nekonečný rozpor mezi duchovní a materiální podstatou svátků, ta nemilosrdná válka mezi strohou myšlenkou a opulentním konzumem, evokuje stejně nemilosrdný boj mezi dobrem a zlem, se kterým se dá skvěle pracovat. Navíc je tu mnohačetná symbolika odvíjející se od prastarých pohanských mýtů a rituálů, jež si posléze dovedně přisvojilo křesťanství, až po tradice, co se zrodily teprve před nedávnem a stále se vyvíjejí i mění. Pominout nesmíme ani skvělý nápad s nošením dárků a obdarováním druhých lidí. Na první pohled to sice vypadá jako

čirý altruismus, ovšem při bližším zkoumání se vždycky vyskytne nějaký ten háček, obvykle v podmínce, že musíte „být hodní“. Definice tohoto pojmu je přitom velice vágní a snadno se tak můžete dostat do té druhé kategorie, kdy v tom lepším případě „ostrouháte“, v tom horším se vám může přihodit něco dost nehezkého. A nemyslím tím získání většího množství úzkoprofilového koksovateľného uhlí, což v zimě může být výhra. Záleží přitom hlavně na entitě, která dárky rozdává.

Tyto bytosti ostatně tvoří samostatnou kapitolu příležitostí, a to už jen svou neskutečnou rozmanitostí a různorodostí. Máme zde postavy, které by od minuty mohly hrát hlavní roli v nějakém hororu, ať už díky svému vzhledu, nebo specializaci, jiné sice vypadají na první pohled roztomile, obvykle jako hodní dědečkové s bílými vlasy a vousy, ovšem takové rozdávání lahví coca-coly či jiných laskomin vzbuzuje jistá podezření. Každopádně všechno výše zmíněné je skvělým základem, ze kterého se mohou vyvinout jedinečné a originální příběhy, právě takové, jaké se sešly v této antologii.

Poměrně dost naznačuje už samotný název – *Krev, monstra a cukroví*. Když k tomu přidáte zadání ve formě „napiš vánoční povídku“ a metodické vedení editorské dvojice Michaela Merglová a Petr Brožovský, které jednotlivým autorům umožnilo maximálně popustit uzdu vlastní fantazii, můžete se nadít neskutečných věcí, stejně jako děsivých konotací i vizí napříč časem i prostorem. A tak se v knize podíváme do světů naprosto skutečných i zcela imaginárních, abychom mohli sledovat Vánoce v nejroztodivnějších podobách. Samozřejmostí bude návštěva v Betlémě u obligátních jesliček, kde ovšem vládne poněkud dusná atmosféra. Ostatně, Ježíšek či alespoň jeho jméno se objevuje hned v několika příbězích v nejrůznějších souvislostech, přičemž obvykle následuje zvěstování nějaké velké biblické pravdy, jako že

špehovat bližní své se nevyplácí, stejně jako šňupat koks po ránu, či robotická umanutost po jednom jediném pravém dárku. Jo, traumata z dětství jsou peklo, ze kterého se lehce může stát vánoční zombie apokalypsa spojená s poněkud morbidními hrátkami.

Specifickou – a nutno říci, že velmi výživnou – skupinu pak tvoří texty spojené s vánočními přáními, dárky a obdarováváním jako takovým. Asi není nutné zmiňovat, že dobrých konců je zde pomálu. Prim na opačné straně spektra přitom hraje jistý mužiček s černou buřinkou a spoustou reminiscencí na časy jen nedávno minulé. V těsném závěsu ho střídá pár bytostí, jež si v čase svátečním s chutí přihřívají vlastní krvavou polívčičku. Kupodivu se ke slovu moc nedostanou Santa Claus ani děda Mráz, ale v pohodě je zastoupí jejich alter ega z jiných zemí. Nebo ze samotného pekla. Nechybí ani poměrně brutální eskapáda v ekoterohororistickém stylu s morálním ponaučením, že krást se nemá. Stejně jako se nemá provádět invaze do cizí země v srpnu. Ale na to, jak je předchozí věta spojená s Vánoce, si už budete muset přijít sami. A abych nezapomněl, navrch je tu jedna výprava na cizí planetu, kde Vánoce zrovna nepatří mezi oblíbené svátky, alespoň tedy pro značnou část populace.

Nechme už ale temných vizí a hororových eskapád, tahle antologie nabízí i pár příběhů, které vám vrátí víru v ducha Vánoc a štědrovečerní zázraky. Někdy stačí jen málo, aby se vše změnilo k lepšímu. Je třeba jen trochu chtít. Vždyť kdy jindy by se měla plnit přání a lidé by na sebe měli být milejší než právě o Vánocích.

Každopádně tohle je vánoční antologie, a pokud jste dočetli až sem, je nejvyšší čas, abyste se vydali na další stránky a pěkně si ji užili. Nebudu vás zatěžovat jmény jednotlivých autorů, zaprvé bych je určitě nezvládl vyjmenovat všechny (což by byla věčná škoda) a zadruhé se s nimi už za chvíli seznámíte sami. A věřte mi, setkání to bude nezapomenutelné.

A jen tak na závěr mě napadá, že jsem neměl tak docela pravdu, když jsem vás zrazoval před tím, abyste v této knize hledali trochu klidu, dobré pohody a naděje do budoucna v předvánočním shonu a stresu. Stačí jen číst dál a rázem si uvědomíte, že všechny vaše problémy jsou maličkostmi v porovnání s tím, co musejí prožívat protagonisté zdejších příběhů. A už jen to poznání stojí za to...

Tak šťastné a veselé!

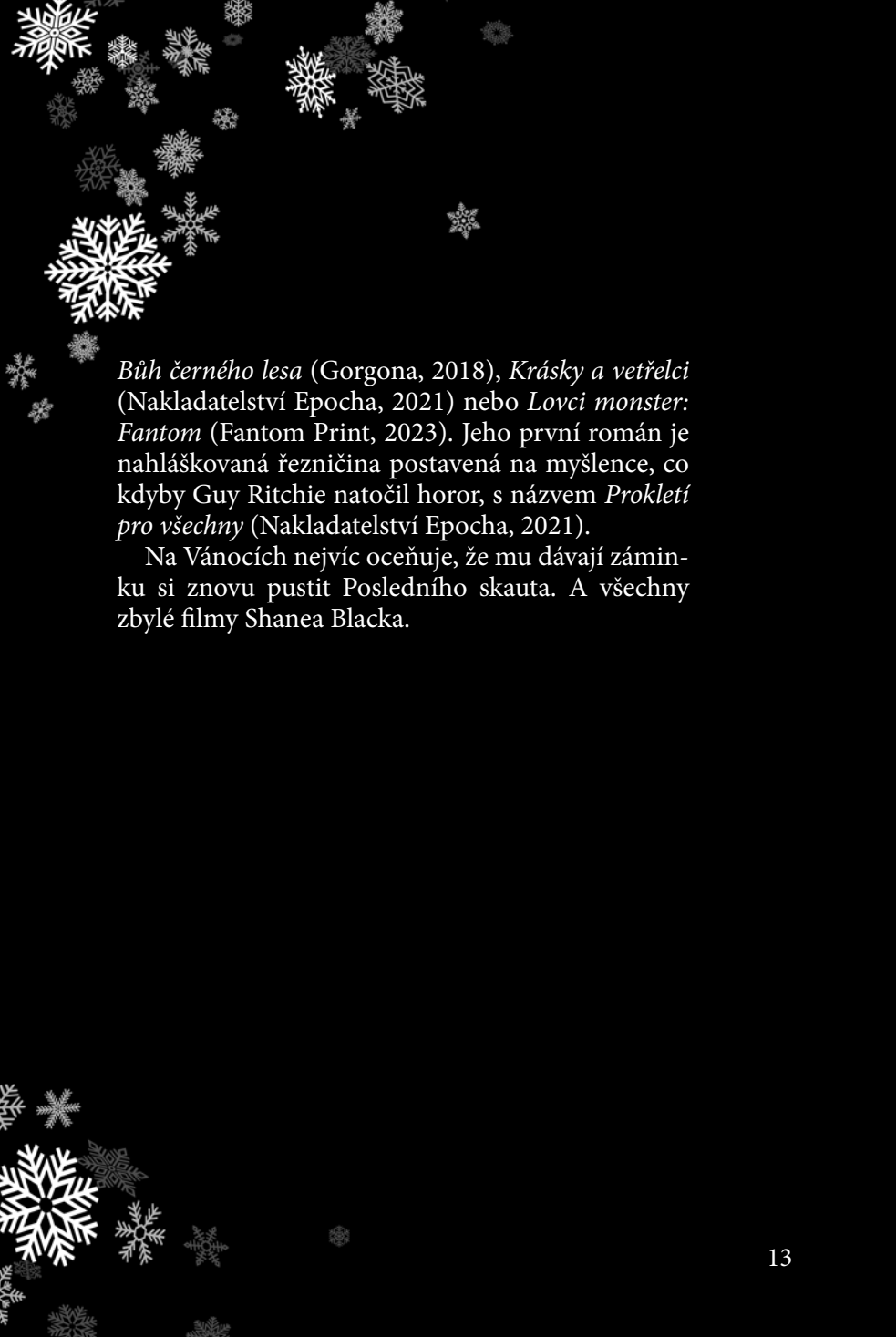
Martin Fajkus
šéfredaktor časopisu Pevnost

MARTIN PAYTOK (* 1993)

*Rolničky, rolničky, kdopak vám dal hlas?
Přichází Vánoce, hrůz a monster čas!
Rolničky, rolničky, co to zvoní v nich?
Strašidelné ručičky krví zbrotí sněh!*

Martin Paytok pochází z Jilemnice, ale vyrostl na jižní Moravě a žije v Praze. Řadu let strávil psaním o počítačových hrách a filmech pro inGamer.cz, web časopisu XB-1 a magazín SCORE. V současnosti působí jako redaktor v nakladatelství zaměřeném na detektivky a vedle toho pravidelně publikuje v časopise Pevnost. Jeho pokleslé, většinou hororové příběhy nesou vliv Donalda E. Westlakea, Gartha Ennise a kulhánkovské akční školy. Vyšly například ve sbornících *Kladivo na čaroděje: O krok před peklem* (Nakladatelství Epocha, 2018),

Bůh černého lesa (Gorgona, 2018), *Krásky a vetřelci* (Nakladatelství Epoque, 2021) nebo *Lovci monster: Fantom* (Fantom Print, 2023). Jeho první román je nahláškovaná řezničina postavená na myšlence, co kdyby Guy Ritchie natočil horor, s názvem *Prokletí pro všechny* (Nakladatelství Epoque, 2021).

Na Vánocích nejvíc oceňuje, že mu dávají záminku si znovu pustit *Posledního skauta*. A všechny zbylé filmy Shanea Blacka.

PRANOSTIKY

„Nikdo ani hnout, tohle je...“
„... peníze do tašky!“
„Hej, co to...“
„... kde jste!“
„Nehraj si na...“
„... ne, ne, ne!“
PRÁSK!

Na vteřinu všichni ztuhli, jako by pózovali pro živý obraz s názvem: *Tohle jsem si nepřál.*

Nejen Kalaš, Dolf a Léňa, úřednice za přepážkou a klienti natolik nešťastní, že si k návštěvě banky vybrali zrovna tuhle hodinu, ale i pracovník ostrahy, který ještě před tou vteřinou škrtil Dolfa v kravatě.

Dolf si stále ještě držel ruce před obličejem. Léňa před sebe ještě pořád mířila pistolí, z níž sekuritákovi vpálila kulku nad pravé ucho.

Vteřina uplynula.

Sekuritákovi z díry v lebce, jako když praskne balónek plný vody, vychrstla krev. Zašilhal každým okem na jinou stranu a zhroutil se na podlahu, kde rozevřel ústa a vydal táhlé: „Chhhhhhh.“

Lupiči si vyměnili pohled.

Léňa se nad něj opatrně naklonila. „Myslíte, že je...?“

Dolf se sehnul pro zbraň, již při sekuritákově přepadu upustil, otočil se, a než stihl Kalaš znovu začít protestovat, dvakrát mu to napral do hrudi.

„Krista piča, proč bys něco takovýho –“

Vhůůůůůůůůůůůůůůůůůůůůů!

Kalaš se sice s punčochou zdeformovaným, ale přesto zcela jasně nevěřícím výrazem otočil k úřednici, která místo toho, aby mu do tašky úhledně skládala paklíky bankovek, zarejdila prsty pod pultem a odpálila alarm.

Úřednice výmluvně pokrčila rameny.

Kalaš rozhodil rukama a obrátil se zpátky ke kolegům, ovšem jen aby zjistil, že už tam nejsou. Pištění poplachu prokládalo dupání jejich bot, zatímco se hnali k východu.

To je prostě typický, pomyslel si, popadl tašku a vyrazil za nimi.

Karuselové dveře ho vyplivly do setmělého odpoledne – přímo na namrzlé kočičí hlavy, od nichž se odráželo světlo pouličních lamp a třpyt vánočních dekorací.

Katohrobské náměstí lemovaly homole odhrnutého sněhu a on sebou do jedné takové rovnou řízl. Než se vyhrabal, kola únikového auta už podkluzovala na náledí.

Těsně než ho stihl smést zmítající se zadek vozu, se odrazil od patníku a hodil šipku na zadní sedadlo. Čenda zašlápl plyn do podlahy, motor zařval a automobil vystřelil do úzkých uliček a začínající vánice.

Dolf si vyhrnul punčochu a podrbl se hlavní pistole na čele. „Není náhodou pátek třináctýho až zejtra?“

Kalaš zaskřípal zuby. „Mlč. Prostě jenom mlč.“

K výbavě Čendova auta patřil rádiový přijímač, díky kterému mohli odposlouchávat policejní frekvenci.

Tedy, mohli ji odposlouchávat všichni kromě Čendy, protože Čenda byl hluchý. Řídit ale uměl dobře a z města je dostal dřív, než se četníci zvládli aspoň rozkoukat.

Při plánování tohoto melouchu si Kalaš spočítal, že by celkem spolehlivě zvládli zdolat hranice nejen okresu, ale i kraje (a se špetkou štěstí možná i státu), ještě než by na nich zakotvily hlídky. Rozhodl se ale neriskovat a nezdolávat ani jedno, pročež nezamířili do prosluněných dálav, nýbrž do nehostinných kopců.

Hrboleť, zarostlá, namrzlá a zapadaná lesní cesta se nemínila poddat lacino, ale náhon na všechna čtyři kola a Čendův um si s ní nakonec poradily. Necelou půlhodinu po úprku z banky tak halogeny jejich vozu vykrojily z černobílé tmy verandu dvoupatrového srubu, krytého ze všech stran hlubokými hvozdy.

„To je ono?“ zamračil se Dolf.

„Ne, tohle je barák pro služebnictvo, moje zimní sídlo je támhle za kopcem,“ odvětil sarkasticky Kalaš. Jakmile ale uviděl, jak se Dolf otáčí za jeho ukazovákem, otráveně dodal: „Jasně že je to tohle.“

„Tak proč to neřekneš hned?“

Čenda auto otočil, zacouval s ním na plácek, jež mu Kalaš ráno odhrabal mezi závěsemi, a všichni vystoupili.

Kalašovi se do obličeje okamžitě zakously čelisti zmrzlých vloček. Nevypadalo to, že by metelice v dohledné době plánovala polevit, to jim ale ve výsledku hrálo k dobru.

Pokavaď se sem nikdo nevyškrábe, nikdo nás tu ani nebude moct hledat.

Horská chata nepatřila k nejlépe zachovalým stavbám v Krkonoších. Vlastně nepatřila ani k těm zachovalým lépe nebo aspoň zcela průměrně. Dírami ve střeše se dovnitř sypal sníh, okenice na vysklených oknech držely jen silou vůle a rezavých hřebíků, a podlahu i zbytky rozházeného vybavení pokrývala letitá špína a prach.

Byla ale opuštěná a stála dnes již mimo používané turistické stezky. Nehrozilo tedy, že k ní někdo náhodou zabloudí – respektive, jestli něco hrozilo, pak právě jenom to. Že by se k ní někdo vydal cíleně, se moc pravděpodobné nezdálo.

Takže Kalaše celkem překvapilo zjištění, že jsou nejen odemčené dveře, ale i že si někdo na odřený jídelní stůl vedle rozsvícené elektrické lucerny odložil krosnu, zatopil v prastarých litinových kamínkách a ke všemu si posloužil ze zásob konzervované stravy, již sem navezl pro případ, že by se museli skrývat delší dobu.

„Já nechci nic říkat,“ prohodila k němu Léňa, „je hezký, že nám to tady někdo vytopil a všechno, ale nemělo to tu bejt náhodou opuštěný?“

„To náhodou mělo.“

„Ale není.“

„To není.“

Léňa pohodila rukou. „Proč?“

„Jsem snad jasnovidec?“ ucedil Kalaš a zamířil ke stolu. „Běžte to tu prohlídnout. Pokud někoho najdete, zkuste mu laskavě taky hned neustřelit hlavu.“

Léňa se chystala něčím kontrovat, ale Čenda, vládnoucí mystickou schopností odezírat ze rtů, ji včas zarazil zvednutým obočím, a tak se spolu s Dolfem odšourala do nitra domu.

Krosna toho skrývala mnoho: vedle pečlivě složených podvlékaček a jiné výbavy na dlouhé zimní večery i řadu vyřezávaných figurek, slaměné vánoční ozdoby, spletenec provázků s roztodivnými přívěsky a talismany, pytlíčky neznámého obsahu (ovšem vonící po bylinkách), dřevěný hmoždíř, květovaně vyšívanou tuniku a odrbaný deník, přetékaný vloženými listy.

Kalaš jím zalistoval a svařtil čelo nad stránkami pokrytými sotva čitelným písmem a amatérsky vyvedenými podobiznami antropomorfních zvířat, tvorů s lidským tělem a nelidskou hlavou a rohatých příšer.

Na svatého Mikuláše už je celá zima naše, přečetl první řádek pod nákresem něčeho, co Mikuláše nepřipomínalo ani smykem, ale zato z toho trčela spousta špičatých zubů. Právnostiky? Co to má, sakra...

Myšlenku nedokončil, protože ho Čenda klepl do lokte. Kalaš zvedl hlavu a Čenda ukázal ke dveřím.

Mezi futry stál viking. Nebo aspoň někdo, kdo jako viking vypadal.

Měřil ke dvěma metrům, což z něj dělalo nejvyššího člověka v blízkém i dalekém okolí, zpod kulichu mu na ramena spadaly zlaté kadeře spletené do copů a od brady až k hrudi stejně zlatý a spletený plnovous. V náruči držel nízký smrček a třeštil na ně oči modré jako jasná obloha.

Nastala dlouhá, nehybná chvíle, kdy nikdo ze zúčastněných netušil, jak adekvátně reagovat, a kterou narušil až Dolf, přiloudavší se z vedlejší místnosti a mávající před sebou zmuchlaným spacákem. „Nahore jsme našli jenom tohle.“

Když si uvědomil, že mu nikdo nevěnuje pozornost, zaostřil tam, kam koukali ostatní, a –

„A doprdele!“ vyhrkl, pustil spacák a začal si rychle stahovat punčochu, jež mu stále obepínala skalp.

Kalaš s Čendou synchronně hmátli po pistolích.

Viking pustil stromek, udělal otočku a vzal to skrz dřevěné žbrdlení přímo do závěje.

„Já hlasuju pro to, abychom se ho zbavili,“ pronesla se založenýma rukama Léňa.

„Já taky,“ přitakal Dolf. „Viděl naše ksichty.“

Viking, toho času zamotaný jako mumie do těžného lana, připoutaný k židli a se chřtánem ucpaným náhradním párem vlastních ponožek, se ošil.

Dolfova připomínka byla validní. Přesto se Kalašovi ani trochu nelíbilo, k čemu debata směřuje. S narůstajícím zoufalstvím se pokusil najít pomoc u Čendy. Ten ale jenom pokrčil rameny.

Kalaš si povzdychl. „Nebudeme ho zabíjet.“

„Viděl naše ksichty,“ zdůraznil Dolf, jako by ho snad napoprvé přeslechl.

„Jo, ale ne každéj problém můžeš vyřešit tím, že někoho krouhneš.“

„Proč v tom prohlášení jenom cejtím špatně skrejvanou hostilitu?“ zaksichtila se Léňa.

„Protože špatně skrejvaná není,“ odsekl Kalaš. „Vlastně není skrejvaná vůbec. Cejtíš tam hostilitu zcela odhalenou. A moc dobře víš proč.“

„Ale no tak,“ bránila se. „Vždyť ten sekuriťák... Co jsem podle tebe měla dělat? Nestřelit ho do hlavy?“

„Jo, to by ve skutečnosti bylo preferovaný řešení!“ rozkřikl se Kalaš. „A mimochodem dobrá práce! Teď ten chlap nejenom zná naše ksichty, ale ještě k tomu ví, co jsme provedli!“

Na okamžik zavládlo ticho, narušované jenom vikingovým funěním.

„Podívej se na něj,“ zkusila to znovu Léňa, „uděláme mu službu.“

„Službu?“

„Ukončíme jeho trápení.“

„Jaký trápení?“

„Ty vole, vidíš, jak se oblíká? To je jasný volání o pomoc.“

„Hhnnhhhhnn!“ vyhrkl přes roubík blondák a ošil se, až s ním židle poskočila.

„Slyšíš, jak volá? ‚Pomoc! Pomoc!‘“

„Hhnnhhhhnn! Hhnnhhhhnn!“

„Jakou, sakra, pomoc?!“

„S asistovanou sebevraždou?“

„Hhnnhhhhnn!“

Kalaš frustrovaně rozhodil rukama. „Nebudeme ho zabíjet.“

Léňa zvedla prst, aby dala najevo, že ještě neskončila, ale Dolf se k ní naklonil a zašeptal jí do ucha: „Tuhle hádku nevyhraješ. Kalaš je takovej lidumil, že by nejradši pracoval bez železa.“

„To proto, že jsem profesionál, kurva!“ zavrčel šéf jejich bandy, jemuž to, jelikož od nich nestál ani půl metru, pochopitelně neušlo. „A protože mít na krku loupež je asi stokrát míň špatný než mít na krku vraždu! Nebo dvě!“ Zavřel víčka a zhluboka se nadechl. „Nebudeme ho zabíjet. Konec diskuze.“

„Hhnnhhhhnn,“ zahuhlal viking a potřásl hlavou, jako by se mu pokoušel něco urgentního sdělit.

Kalaš se na něj zadíval. Viking povytáhl obočí. Kalaš le dabyle pokynul Čendovi, aby ho zprostil roubíku. „Rád bys něco dodal?“

„Jenom jsem chtěl to...“ zachroptěl hlubokým hlasem blondák a ztěžka polkl. „Říct, že nejsem viking.“

„Seš si jistej?“ zamračil se Dolf. „Rozhodně jako jeden vypadáš.“

„Ale nejsem. Jsem pohan.“

„Pohan.“ Kalaš si promnul kořen nosu. „Tos to moc nevylepšil. Máš nějaký jméno?“

„Přemek.“

„Dobře. Kde ses tady vzal, Přemku?“

„To se blbě vysvětluje.“

„Zkus to.“

„No, já...“ Přemek sklopil zrak a chvíli něco věstil z podlahy. „Přišel jsem provést rituál.“

„Rituál,“ zopakoval pochybovačně Kalaš.